

og dertil sigter Vædringsforslaget under Nr. 2. Vædringsforslaget under Nr. 3 er derimod kun en Redaktion. Vædringsforslaget under Nr. 4 til § 2 er stillet af Udvalget for at markere, at der er Kirker, der ejes af Staten, hvor der maa skrives til særegne Foranstaltninger. Jeg skal saaledes nævne et enkelt Tilfælde, som ogsaa er nævnt i Betænkningen, nemlig Frederiksborg Slotskirke. Det vilde være aldeles urimeligt at forlange, at Beboerne selv for egen Regning skulde anstaffe Varmeapparat til en saadan Kirke. Det maa anses for højt rimeligt, at det bliver Statens Sag at indlægge Varmeapparat der, og det er jo sandsynligt, hvis man skrider til at indlægge Varmeapparat i Slotskirken, at det vil blive af den Betskaffen, at det kan opvarme større Dele af Frederiksborg Slot. Det er mig bekendt, at Beboerne af Frederiksborg Kommune ere villige til at betale den Ildbrændsel, der maatte medgaa til Kirken Opvarmning, naar Staten anstaffer det fornødne Varmeapparat. Dette vil selvfølgelig blive Genstand for nærmere Overvejelse mellem Finansudvalget og den ærede Minister, men det er højt rimeligt, at hvis Lovgivningsmagten bliver enig om, at Staten skal anstaffe et særegent Varmeapparat i Frederiksborg Slotskirke, saa maa man, da denne Kirke ikke kan taale, at der kun finder Opvarmning Sted een Gang om Ugen — det er blevet mig sagt fra sagtyndig Side, at det vilde være til Stede for de Kunstgenstande, som ere der — saa maa der sørges for stadig Varme hele Vinteren igennem, naar man der vil gaa til Kirken Opvarmning. Men Beboerne i denne Kommune ere villige til at bekoste den fornødne Ildbrændsel ogsaa hertil, naar blot Staten bekoster Varmeapparatet, hvad jeg vilde anse for rimeligt, da det, som sagt, vilde være aldeles urimeligt at paalægge Frederiksborg Beboere en saadan Udgift, som vilde resultere, hvis de skulde bekoste Varmeapparatet. Man har derfor i Udvalget anset det for rigtig at indsatte en Bestemmelse i Lovforslaget, som antyder, at der kan være særegne Forhold i en saadan Kirke, hvor Staten derfor maa paatage sig særegne Forpligtelser. Lovforslaget gaar endvidere ud paa at indrømme, at hvor Kommunalbestyrelserne ere villige dertil, skulle de have Ret til at foretage en særlig Vigning af de til Kirken Opvarmning nødvendige Udgifter saa vel som af de Udgifter, der blive at afholde til Renter og Afdrag af Laan, for saa vidt Kommunen maa optage Laan til Anskaffelse af særegne Varmeapparater. Udvalget mener, at hvor Kommunalbestyrelserne foretage en

saadan Vigning og maa foretage den efter Reglerne for Formue og Lejlighed, vil det være rigtigst, at der i Loven er en Bestemmelse om, at en saadan Vigning skal fremlægges efter forudgaaet Bekendtgørelse til Eftersyn for vedkommende Bidragydere. Da Forslaget i saa Tilfælde byder, at Vigningen skal foretages efter Reglerne for Formue- og Lejlighedsbeskatningen, ved man, at der er mange Steder i Landet, hvor man endnu ikke har Regler, at ligne Skatteansættelsen paa Formue- og Lejlighed efter. Loven har ikke fastsat Regler for Kommunalbestyrelserne, enkelte Steder have Sogneraadene selv vedtaget saadanne, og det er ogsaa bekendt, at der er Amtsraadsstredje, hvor Amtsraadene have anbefalet visse Regler til Sagttagelse, men hele Forholdet med Hensyn til Vigningen paa Formue og Lejlighed er i mange Maader et Skøn, og det er ogsaa mig bekendt, at der er Kommuner, hvor man fordeler Skattebyrden meget efter Skøn, og det er derfor højt rimeligt og naturligt, naar man fordeler Udgifterne til Kirken Opvarmning ogsaa paa Grundlag af et saadant Skøn, hvor deane særtilte Vigning fremlægges til Eftersyn for Beboerne, som derved saa eventuel Lejlighed til at fremsætte Indsigelser imod Vigningen. Til § 3 er der ikke stillet noget Vædringsforslag. Vædringsforslaget under Nr. 7 gaar ud paa at paahvde, at Regnskaberne for Kirkers Opvarmning saa vel som over alle de Udgifter, der deraf resultere, bør revideres og decideres paa lignende Maade, som de andre Regnskaber for Kommunerne blive reviderede og deciderede. Lovforslaget indeholder nemlig ikke noget derom. Vædringsforslaget under Nr. 8 gaar ud paa, at Ordet „Anskaffelse“ i andet Stykke i § 4 skal ændres til „Tilvejebringelse“. Man mener nemlig, at Ordet „Anskaffelse“ ikke er fyldestgørende. Der kan jo være Tale om ikke blot at anstaffe Ildbrændslet, men det skal ogsaa hjemføres og tilbannes, derfor har man ment, at Udtrykket „Tilvejebringelse“ vilde være et nok saa betegnende Udtryk for det, der er Meningen. Vædringsforslaget under Nr. 9 til § 6 gaar ud paa, at Ministeren ikke maa have den Myndighed, som Lovforslaget vil hjemle ham til, at han ikke blot kan give Moderation med Hensyn til Arbejds Udførelse og Fordeling paa flere Aar, men at han ogsaa kan give Lempelser med Hensyn til Spørgsmaalet om at udsætte Arbejds Paabegyndelse. Naar det een Gang er besluttet, at disse Ting skulle udføres, da finder Udvalget det rettest, at Paabegyndelsen maa ske saa vidt muligt straks, og at der ikke der kan være noget Spillerum for Administrationen til